

## Лист до Х'ю Паркера

У цім краю чуднім, і досі  
Ані Поезії, ні Прозі  
Не знанім, де до наших днів  
Не розчесала льону слів  
На гребені парнаська панна,  
Де може й Проза тільки п'яна  
Опівночі зайти в корчму,  
Тут, біля комина, в диму  
Сиджу я сам-один, сліпую  
І тільки прядки голос чую.  
У піщі пекло торф'яне  
Жаріє, сліплячи мене,  
Як теє полум'я в геєні.  
Де ж пориви мої натхненні?  
Що з ними сталося? Мовчу,  
Один по одному лічу  
Свої гріхи: що, геть надію  
Утративши, я животію,  
А не живу, і що навкруг —  
Лиш земляки, а щирий друг  
Тепер у мене тільки Дженні,  
Пегас мій славний! У щоденні  
Мої поїздки понад Ніт,  
Вона на Захід, не на Схід  
Звертає погляд щохвилини  
І ронить на свій ніс краплини.  
Невже для цього стільки миль  
Несла ти барда, гору й шпиль  
Долала швидко, без підказу  
І не поскаржилась ні разу?  
Якби до неба я сягнув,  
Тебе б я в зірку обернув,

Щоб під Стрільцем ти бігла-грала,  
Екліптику, мов планку, брала,  
Щоб і круг полюса могла  
Перелітати, як стріла,  
Чи, вгледівши старого Феба,  
Що землю оглядає з неба,  
Підскочила б з усіх копит  
І запилила божий вид,  
Бо певен я, що він ніколи  
На хвіст твій не насипле соли.  
Так і живу я, друже мій,  
Серед турбот — і без надій.  
В цій атмосфері чадно-млистій  
Як до пуття складу я лист свій?  
Та в мене через тиждень-два  
Знов проясниться голова.  
Отож — до зустрічі й застілля  
Замість листа шлю це безділля.